

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΜΕΣΟΓΑΙΑΣ & ΛΑΥΡΕΩΤΙΚΗΣ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΩΝ ΜΑΡΤΙΟΥ

11 Μαρτίου 2007

Κυριακή Γ΄ Νηστειῶν (Μάρκ. η΄, 31- θ΄, 1)

Τρίτη Κυριακή τῶν Νηστειῶν καὶ καθὼς βρισκόμαστε στὴ μέση τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς, ἡ Ἐκκλησία μας προβάλλει τὸν τίμιον Σταυρό, γιὰ νὰ ἐνισχυθοῦμε στὸν πνευματικὸ ἀγῶνα ἐτούτης τῆς περιόδου.

Μιλώντας δὲ γιὰ τὸ Σταυρό, ὀφείλουμε νὰ ἐστιάσουμε τὸν λόγο σ' αὐτὸ πὸ ἀπορρέει ἀπ' αὐτόν. Γιατὶ ὁ Σταυρὸς δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο, παρὰ ἓνα καθῆκον σ' ἐκεῖνο πὸ μᾶς ἐπιβάλλεται νὰ πράττουμε κάθε φορά.

Μὰ ὁ σύγχρονος ἄνθρωπος δὲν σκέπτεται, μήτε θέλει νὰ μιλάει γιὰ καθῆκον παρὰ μόνο γιὰ δικαιώματα. Ἐπειδὴ «καθῆκον εἶναι νὰ δώσης, δικαίωμα νὰ πάρης». Καὶ τὸ καθῆκον βεβαίως δὲν μπορεῖς νὰ τὸ παραβεῖς, ἐνῶ τὸ δικαίωμα μπορεῖς καὶ νὰ τ' ἀφήσεις.

Γι' αὐτὸ σήμερα ἀντικρύζεις τὴ νοοτροπία τῶν ἀνθρώπων, πὸ θέλουν νὰ πάρουν καὶ δὲν εἶναι πρόθυμοι νὰ δώσουν. Κατὰ συνέπεια, ξεχνοῦν νὰ τηροῦν τὰ καθήκοντα, μὰ δὲν παραιτοῦνται ἀπὸ τὰ δικαιώματά τους.

Ἐκεῖνο δὲ πὸ τελικὰ εἰσπράττουμε ὅλοι γύρω μας εἶναι ὅτι ζοῦμε σ' ἓναν κόσμον ἄνω κάτω. Λεῖπει ἀπὸ τὴν ζωὴ μας «ὁ σεβασμὸς καὶ ἡ ὑπακοὴ καὶ ἡ πειθαρχία καὶ ἡ τάξη». Μὲ ἀποτέλεσμα τὰ παιδιὰ καὶ οἱ νεώτεροι νὰ μὴν ὑπακούουν στοὺς γονεῖς καὶ τοὺς μεγαλύτερους. Οἱ μαθητὲς νὰ ἀσεβοῦν καὶ νὰ περιπαίζουν τοὺς διδασκάλους τους. Οἱ ἄνδρες καὶ οἱ γυναῖκες νὰ μὴν συνδέονται μὲ τὴν ἀγάπη καὶ τὴν ἀλληλοκατανόηση, παρὰ νὰ ἐπαναστατοῦν καὶ νὰ διαλύουν μὲ τὸ παραμικρὸ τὸ σπιτικὸ τους. Ὅλοι μας νὰ παραβαίνουμε τὸν νόμον καὶ τὴν τάξη, νὰ παρανομοῦμε ἀσύστολα καὶ ὅταν μᾶς ἐλέγχουν τὰ ἀρμόδια ὄργανα, νὰ γινόμαστε θηρία καὶ νὰ ἀπειλοῦμε.

Ὅλα αὐτὰ καὶ ἄλλα πολλὰ γίνονται, γιὰτὶ ὁ καθένας μας δὲν εἶναι πρόθυμος νὰ σηκώσει τὸν σταυρὸ του, «νὰ συμμορφωθῇ σ' ἐκεῖνο πὸ θέλει καὶ ὀρίζει ὁ Θεός». Καὶ τελικὰ ἀρνούμενοι αὐτό, σηκώνουμε βαρύτερους σταυρούς, αὐτοῦ τοῦ κόσμου, καὶ ἄς μὴ θέλουμε νὰ τὸ ποῦμε. Αὐτοὶ δὲ οἱ σταυροὶ τοῦ κόσμου μᾶς ταπεινώνουν, μᾶς ἐξευτελίζουν καὶ ἀπαξιώνουν μ' αὐτὸν τὸν τρόπο τὴν ὑπαρξή μας.

«Οἱ σταυροὶ λοιπόν, πού ὁ κόσμος φορτώνει σ' ἐκείνους πού δὲν θέλουν νὰ σηκώσουν τὸν Σταυρὸ τοῦ Χριστοῦ, εἶναι ζυγοὶ καὶ μέγγενη, πού σκλαβώνουν κι ἐξανδραποδίζουν τοὺς ἀνθρώπους».

Ὁ Χριστὸς βέβαια εἶπε γιὰ τὸ δικό Του Σταυρὸ πὼς εἶναι ζυγὸς χρηστός, μὰ ἐκεῖνος ὁ Σταυρὸς δὲν ντροπιάζει τὸν ἄνθρωπο. Ἀντίθετα μάλιστα τὸν τιμᾷ. Καὶ «εἶπε ἀκόμη πὼς οἱ ἐντολὲς καὶ τὰ καθήκοντα, πού ἐπιβάλλει στοὺς ἀνθρώπους εἶναι φορτίο ἐλαφρό». Μὰ ὅταν μιλοῦμε γιὰ τὸ καθήκον τῆς ἄρσης τοῦ Σταυροῦ τοῦ Χριστοῦ μιλοῦμε γιὰ ἓνα καθήκον ἐλευθέρως ἐπιλογῆς μας. Τὸ εἶπε ἄλλωστε ὁ ἴδιος ὁ Χριστὸς, ὅταν τονίζει «ὅποιος θέλει νὰ ἔλθει ὀπίσω μου...». Δὲν ὑπάρχει συνεπῶς καμμιὰ πίεση ἢ ἐξαναγκασμὸς, μὰ μιὰ μονάχα πρόκληση, «δεῦτε πρὸς με πάντες...».

Ἐὰν ὁ καθένας μας ἐξετάσει καλύτερα, θὰ ἀντιληφθεῖ πὼς καὶ τὸ «ὅποιος θέλει νὰ ἔλθει ὀπίσω μου» καὶ τὸ «δεῦτε πρὸς με πάντες» μιλάει γιὰ τὸ ἴδιο πράγμα. Δηλαδή γιὰ τὴν ἄρση τοῦ Σταυροῦ τοῦ Χριστοῦ, «πού εἶναι στ' ἀλήθεια σταυρὸς καὶ καθήκον», μὰ εἶναι ἐλαφρότερος ἀπ' ὅλους τοὺς σταυροὺς τοῦ κόσμου».

Γιατὶ τελικὰ ὁ Σταυρὸς αὐτὸς μᾶς ὀδηγεῖ στὴν Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ καὶ κατ' ἐπέκταση στὴ Βασιλεία Του. Ἐνῶ οἱ σταυροὶ τοῦ κόσμου μᾶς ὀδηγοῦν μὲ μαθηματικὴ ἀκρίβεια στὸ θάνατο, συνεπῶς στὴν ἀπώλεια τῆς Βασιλείας Του.

Ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, φέροντες τὸν Σταυρὸ τοῦ Χριστοῦ καθημερινὰ στὴ ζωὴ μας, ἔχουμε δίπλα μας ἓναν ἄλλο Σίμωνα. Αὐτὸς εἶναι ὁ Χριστὸς! Μᾶς βοηθάει νὰ πετύχουμε στὸν πνευματικὸ ἀγῶνα, νὰ προσεγγίσουμε τὸ ἅγιο θέλημά Του, νὰ ἐξασφαλίσουμε τὴ σωτηρία μας.

Ἡ σημερινὴ προσκύνηση τοῦ τιμίου Σταυροῦ μᾶς θυμίζει τὸ πάθος τοῦ Χριστοῦ, ὅμως μᾶς ζωντανεύει ταυτόχρονα τὴν ἐλπίδα τῆς Ἀναστάσεως. «Γιατὶ ὅπως ὁ Χριστὸς, ἔτσι κι ἐμεῖς ἀπὸ τὴ θλίψη τοῦ Σταυροῦ καὶ τοῦ πάθους· ἀπὸ τὸν πόνο καὶ τὸ θάνατο, φθάνουμε στὴ χαρὰ τῆς Ἀναστάσεως» πρὸς τὴν ὁποία καὶ πορεύομαστε μὲ κουράγιο καὶ δύναμη.

Ἀρχιμ. Ν.Π.

[dkpdf-button]